

ikke i fjerneste Maade have sagt Andet, end at ogsaa jeg finder, at Indførelsen af en saadan Ret for Husbonden til ved en privat Kjendelse at kunne idømme Bøder vil i og for sig være meget uheldig. Men det, som jeg især vilde fremhæve, er, at jeg tror, at den ærede Ordfører og de ærede Herrer, der have talt i samme Retning som han, have Uret i paa Forhaand at erklære, at den Ret, der er bleven paaapeget som den væsentligste til at hjælpe noget paa Forholdet, nemlig at give et Erstatningskrav overfor den nye Husbond, er uheldig og urimelig. De Grunde, som den ærede Ordfører oplæste og fremhævede af de indkomne Betænkninger, ere dog aabenbart uden nogen stor Betydning. Naar det saaledes hedder i den fra Svendborg Amts landøkonomiske Selskab indkomne Betænkning, at „man fraraader at gjøre den nye Husbond solidarisk med det bortrømte Lyende, baade fordi man derved vilde paalægge Arbeidsgiveren en byrdefuld Indskrænkning i hans Udgang til at modtage Arbejde af dem, der tilbyde sig, og fordi det ikke er retfærdigt at hindre Lyendet i at benytte sin Arbeidskraft, som er hans eneſte Erhvervskilde“, saa er dette aabenbart urigtigt, forsaavidt det egentlig kan være Uret at hindre Lyendet i at benytte den Arbeidskraft, som han har forpligtet sig til at yde en Person, til Fordel for en anden Person. Dette kan vistnok ikke negtes. Der er jo erhvervet en Ret til denne Arbeidskraft, som det er retfærdigt at Lyendet ikke vilkaarlig skal kunne overføre paa en Anden, og det kan ikke siges, at den nye Arbeidsgiver derved lider nogen Uret, idet det følger af almindelige Retssætninger og er Noget man gennemfører paa alle Punkter af vor Retssorden, at Ingen maa handle paa saadan Maade, at han krænter en af en Anden erhvervet Ret derved, at han indgaar Kontrakter, som tilsigte at tilegne sig det, hvorpaa en Anden har erhvervet en kontraktmæssig Ret. Det kan jo heller ikke med Føje siges, at „der er noget Krænken af Lyendet i at skulle ligesom mærkes til en vis Tjeneste og geraade i Uraadighedstilstand lige overfor Trediemand“, thi det er ikke Andet, end hvad der følger af den Frihed til at paatage sig Forpligtelser, som netop er Kjendemærket paa den frie Borgers Rettigheder. Det er fuldkommen vist, at det er ikke ganske let at ordne dette Forhold paa en Maade, som ikke medfører altfor store Byrder eller Indskrænkninger for den Arbeidssøgende. Det er Noget, som ikke er lige at løbe til, men det indeholder kun en Opfordring til ikke at prøve og undersøge Forholdet, men ikke Ret til paa

Forhaand at erklære, at det vilde være noget Uheldigt og Urimeligt at gjøre noget Saadant som det, hvorom der her har været Tale. De Midler, som den ærede Ordfører fremhævede som dem, hvorved man ad Lovgivningens Vej skulde hjælpe paa Forholdet, vilde ganske vist ogsaa kunne have deres Betydning og da navnlig det første af dem, at det Offentlige skulde kunne hjælpe Husbonden til at blive bekendt med Lyendets Opholdssted. Det er Noget, som ikke er ganske uden Betydning, men i de allerfleste Tilfælde vilde han dog være lige nær, fordi han ikke vil være istand til at inddrive sin Ret hos Lyendet. Naar den ærede Ordfører dernæst fremhævede, at man kunde faae en Forandring i disse Sagers Behandling, saa er det heller ikke saa ganske let at paapege, hvorledes det skulde ske. Der finder jo altſaa Hjælp Sted fra det Offentlige, idet de behandles som private Politisager, og det Offentlige jo veileder og understøtter begge Parter under Processen. Nu vil man maasse sige, at det er vanskeligt for Lyendet at møde under disse Sager; men det vilde ingenlunde blive anderledes, hvis man ganske mod Forholdets Natur vilde gjøre dem til offentlige Politisager; tværtimod vilde det ogsaa da blive nødvendigt for Lyendet at møde efter Indkaldelse for Dommeren og ganske anderledes nødvendigt, end hvor Sagen er en privat Politisag, idet man der kan sende enhver god Mand for sig. Naar den ærede Ordfører for det Tredie fremhævede, at man kunde paalægge Husbonden at indeholde i Lyendets Løn, hvad det skylder, saa kan man jo ganske vist gjøre dette ved Lov; men vi maa da ikke være blinde for, at vi derved komme i Modstrid med det, vi vedtog for 3 Aar siden i Konkurslovens § 161, hvor det hedder: „Udlæg kan ikke gjøres i det, som Skyldneren maatte kunne erhverve ifølge gjensidig bebyrdende Kontrakt, der ikke endnu er fuldstændig oplyst fra hans Side, naar det, der af ham skal ydes, er personligt Arbejde eller Tjeneste eller Andet, som Udlægshaveren ikke er eller ved Udlægssforretningen sættes istand til at give eller udføre“. Der er derfra gjort en Undtagelse med Hensyn til Alimentationsbidrag, hvorimod man mente ikke at burde gjøre andre Undtagelser fra den Sætning, som man i og for sig fandt stemmende med Ret og Retfærdighed. Det vilde netop være en Forandring deri, som vilde gjøres, naar man fulgte den givne Anvisning. Hvorvidt der forøvrigt maatte være Anledning dertil, skal jeg ikke sige; men under alle Omstændigheder tror jeg, at det